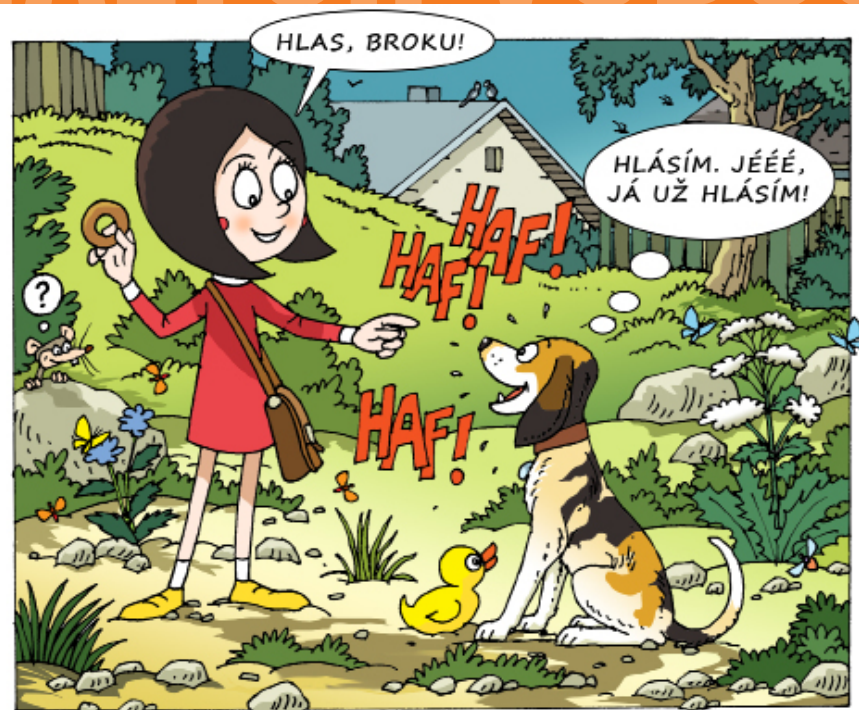

Každý pes je schopný hlasového projevu, který se běžně označuje jako štěkání a pro který myslivcká terminologie používá označení vydávání, anebo také hlasitost. Jedná se o vrozené chování psa, které je někdy velmi nežádoucí, a někdy naopak velmi žádoucí. Asi všichni známe případy, kdy je v sousedství pes, který celé dny a někdy také celé noci k nelibosti všech sousedů proštěká, a leckterý myslivce by mohl vyprávět o tom, jak problematický a zvěř odhánějící je pes, který se při šoulání nebo čekání na zvěř na posedu hlasitě projevuje. Správný vůdce si uvědomuje, že už v době, kdy je budoucí lovecký pes malým štěnětem, je třeba dát jasná pravidla, naučit psa na povel hlásit a také na povel zmlknout. Ten, kdo to zanedbá, má později velké potíže.

Zabránit psovi v tom, aby vydával tehdy, kdy nechceme, nemusí být úplně jednoduché. V okamžiku, kdy pes začne vydávat nebo jen kňučet a nám se to nelíbí, je třeba ho umlčet. Někdy stačí hlasitý povel a pes se lekne a přestane se hlasitě projevovat. Někdy je třeba nejen dát povel, ale i psovi

podržet zavřenou mordu a tím jej umlčet. Většinou se používá povel „ticho!“ nebo „klid!“ a přidá se slabé syknutí. V pozdější době stačí syknout a pes zmlkne.

Velmi důležité je naučit psa hlásit na povel. Opět se začíná u malého štěněte a jako impuls k vyvolání hlasového projevu nejlépe poslouží krmivo. Někdo využívá situace, kdy je pes hladový a očekává krmení. Misku s potravou mu pak nedá na zem, ale nechá ho, aby si k ní přičichl a ověřil si tak, jaká dobrota v ní je, a pak ji zvedne do vzduchu. Štěně krmení chce, začne na misku skákat, a protože se k ní nedostane, začne štěkat. Vůdce řekne „hlas!“ a misku s krmením psovi dá. Pokud se takový postup opakuje pravidelně, uvědomí si pes, že pokud začne na povel „hlas“ vydávat, bude následovat dobrota. Podobným způsobem je možné naučit štěně hlásit nejen na misku s krmením, ale také na pamlskek ukrytý v ruce nebo na nějakou hračku. Postupně se k povelu může připojit zvednutý ukazováček, jako by vůdce chtěl na psa udělat „ty, ty, ty“. Při pravidelném opakování cviku pak pes hlásí jen na základě zvednutého prstu. V žádném případě se

nedoporučuje učit hlásit psa tak, že jej jiný člověk ke štěkotu vydráždí. Pes by si povel spojil s přítomností cizího člověka a bez něj by hlásit nechtěl, a naopak by se v honitbě hlasitě projevovat v okamžiku, kdy by v dále kokokoliv zahlédl. Obojí je nežádoucí.

Může se zdát, že umění hlásit na povel patří do cirkusových disciplín a při výcviku loveckého psa nemá další uplatnění. Je to ale trochu jinak. Povel je možný použít tam, kde mladý pes sleduje stopu zvěře a je třeba mu dát najevo, že vůdce chce, aby mu to hlasitě oznamoval. Hlášení na povel se osvědčí i při výcviku psa, který na barvě pracuje jako oznamovač.

Zkušený vůdce, a tím v budoucnu i ti, kteří jsou zatím jen začátečníci, určitě budou, věnuje hlasitým projevům svého psa pozornost i z jiného důvodu. Podle toho, jak pes hlásí, tedy podle tóniny, pravidelnosti a síly, ten, kdo svého psa zná, se hodně dozví. Jinak to vypadá, když si pes hraje, jinak když se brání, a poznat je například možné i jaký druh zvěře pes sleduje, zda jde po její stopě nebo zda jde naviděnou (vidí ji).

Vladimíra TICHÁ
 Ilustrace Josef Pospíchal